

Čís. 12271.

Podle vládního nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n., jest přípustné povolení exekuce rakouským soudem bez rozdílu, zda jde o povolení exekuce na pohledávku či na jiné jmění a zda dlužník nebo poddlužník bydlí v Rakousku či v Československu.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1933, R I 1114/32.)

Okresní soud ve Vídni povolil exekuci na dlužníkův plat a požádal o výkon exekuce okresní soud v Ž. v Čechách, jemuž ponechal též, by vydal platební zákaz poddlužníku a určil nezabavitelné minimum. Okresní soud v Ž. odmítl výkon exekuce. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu výkon exekuce. Důvody: Poukaz na sdělení ve Věstníku čís. 133 z roku 1927 nemůže v souzeném případě ospravedlniti odmítnutí výkonu exekuce, povolené soudem ve Vídni. Neboť v poměru s Rakouskem platí ustanovení vládního nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n., podle něhož rakouský soud může exekuci sám povolit a tuzemský soud přímo za její výkon požádati. Exekuce se stala podle § 294 ex. ř. tím, že povolující soud poddlužníku zakázal, by dlužníku zaplatil. Soud ve Vídni musí proto býti považován za příslušný pro povolení platební záповědi.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurent má mylně za to, že vládní nařízení ze dne 19. března 1919 č. 145 sb. z. a n. neplatí pro povolení exekuce na pohledávky rakouským soudem v případě, kde dlužník a poddlužník mají bydliště v tuzemsku, protože prý se tím sahá do výsostních práv Čsl. republiky, porušují se tím čsl. zákony, obchází ustanovení § 18 čís. 3 a § 303 ex. ř. a protože dále bylo vládní nařízení prý doplněno a vysvětleno v tomto směru výnosy ministerstva spravedlnosti ze dne 18. prosince 1919 str. 159 a výnosem č. 133/1927 min. Věstníku tím způsobem, že se výkon platební záповědi cizozemských soudů proti tuzemskému poddlužníku má odmítnouti. Vládní nařízení čís. 145/1919 nečiní rozdílu, zda jde o povolení exekuce na pohledávku či na jiné jmění a zda dlužník nebo poddlužník bydlí v Rakousku či Československu a připouští povolení exekuce rakouským soudem zcela všeobecně bez takového rozeznávání. I řečené výnosy (sdělení) min. spravedlnosti netýkají se případu posuzovaného. Tu rakouský soud povolil jen exekuci, ale nevydal platební zákaz poddlužníku, ponechav jeho vydání tuzemskému soudu stejně jako určení nezabavitelného minima. Nejde tudíž ani o porušení svrchovanosti Československé republiky ani o porušení zákona ani o obcházení předpisu § 18 čís. 3 a § 303 ex. ř., nýbrž o vzájemnou úpravu vykonatelnosti exekučních titulů a jejího způsobu ve smyslu § 84 ex. ř. bez porušení zásad uvedených minister-skými sděleními.